

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **OTTER, spol. s r. o.**, se sídlem Milady Horákové 84, Praha 7, zastoupeného Mgr. Ing. Markem Němcem, advokátem, se sídlem Nádražní 106, Sedlčany, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2006, č. j. 6 Ca 199/2003 - 21,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Městského soudu v Praze byla odmítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 11. 2000, č. j. O - 70130 - 92, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 6. 1994 o výmazu slovní ochranné známky č. 171781 ve znění „TOYOTA“. V odůvodnění svého usnesení městský soud uvedl, že žalobce původně žalobu podal k Vrchnímu soudu v Praze, o níž pak rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 6. 2003, č. j. 6 A 14/2001 - 27, tak, že žalobu odmítl s odůvodněním, že není příslušný k jejímu projednání, neboť podle nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 se v dané věci jedná o věc soukromého práva, kterou podle ustanovení novelizované části páté občanského soudního řádu projednávají a rozhodují obecné soudy a nikoliv specializované senáty krajských soudů a Nejvyšší správní soud ve správním soudnictví. Žalobce byl poučen, že může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu k soudu příslušnému podle § 249 a § 250 o. s. ř. (§ 46 odst. 2 s. ř. s.). Uvedené usnesení bylo žalobci doručováno dne 15. 7. 2003, protože však nebyl zastížen byla písemnost uložena na poště a žalobcem, resp. jeho zmocněncem, byla převzata dne 21. 7. 2003. Městský soud po citaci § 42 odst. 1

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a § 47 odst. 3 o. s. ř. se zabýval otázkou, zda žaloba ze dne 21. 8. 2003 byla podána v zákonné lhůtě a dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že v daném případě nebyla písemnost doručována do vlastních rukou, a proto je třeba vycházet z toho, že byla doručena uplynutím tří dnů od uložení. Jestliže byla písemnost uložena dle založené dodejky dne 15. 7. 2003, lhůta tří dnů skončila dne 18. 7. 2003. Tohoto dne tedy usnesení Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci a od tohoto dne počala běžet lhůta jednoho měsíce k podání žaloby u příslušného soudu. Z citovaných ustanovení pak městský soud dovodil, že pro zachování lhůty k podání žaloby bylo třeba, aby ji žalobce podal nejpozději dne 18. 8. 2003. Pokud tak učinil až dne 21. 8. 2003, byla žaloba podána opožděně. Zmeškání lhůty přitom nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Pro posouzení věci není rozhodné, že zmocněnec žalobce usnesení Nejvyššího správního soudu fakticky převzal dne 21. 7. 2003. Z uvedených důvodů proto městský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Proti uvedenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost s návrhem na zrušení rozsudku městského soudu pro nezákonnost. Především namítl, že napadené usnesení, kterým byla odmítnuta správní žaloba stěžovatele pro opožděnost podání správní žaloby, je nezákonné, protože soud porušil soudní řád správní v ustanoveních o doručování. Je toho názoru, že městský soud nesprávně použil pro aplikaci běhu lhůty občanský soudní řád, neboť pro doručování postačí ustanovení § 42 s. ř. s., pokud k doručení, tedy k převzetí písemnosti oprávněnou osobou došlo. Navíc podle stěžovatele došlo i k porušení občanského soudního řádu, který na identifikaci konce lhůty byl přiměřeně použit, neboť § 47 soudního řádu (zde má stěžovatel zřejmě na mysli příslušné ustanovení občanského soudního řádu), kde datum faktického převzetí písemnosti se nahrazuje mladším datem fiktivním, lze použít jen tam, kde je doloženo, že byl adresát vhodným způsobem vyzván, aby si písemnost vyzvedl. Ve spisu není žádného důkazu, že adresát by byl vhodným způsobem vyzván a je jedno, zda se o takové výzvě adresát dozvěděl či nikoli. Nelze automaticky presumovat, že k výzvě podle § 47 odst. 3 o. s. ř. došlo. Konečně stěžovatel vyslovil přesvědčení, že aplikace § 47 odst. 3 o. s. ř. do správního soudnictví tak, že stěžovateli je zkrácena lhůta, tedy aplikace zužující k tíži stěžovatele, je nepřipustná, i kdyby jiná ustanovení občanského soudního řádu bylo možno přiměřeně použít. Odporuje to principu možnosti přístupu ke správním soudům, která je duchem současného správního soudnictví, zejména když stěžovatel rozhodnutí soudu fakticky převzal. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení usnesení městského soudu pro nezákonnost.

Žalovaný v podání ze dne 4. 5. 2007 uvedl, že se nebude vyjadřovat k obsahu kasační stížnosti. Důvody jeho podání jsou totiž v řízení soudním, přičemž soudní spis není žalovanému znám.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek jsa vázán důvody kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

K jednotlivým důvodům kasační stížnosti uvádí Nejvyšší správní soud následující.

V ustanovení § 42 odst. 1, 2, 3 a 4 s. ř. s. je upraven způsob doručování písemnosti soudem, doručování zástupci účastníka, má-li účastník zástupce, možnost zvolit si zmocněnce pro zastupování a konečně možnost doručení vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední desce soudu. Ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s. pak uvádí, že nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobné předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.

Z uvedeného vyplývá, že § 42 s. ř. s. neupravuje konkrétní postup při doručování písemnosti, je proto ve smyslu § 42 odst. 5 s. ř. s. nutno použít příslušná ustanovení v občanském soudním řádu. Při posouzení otázky, kdy stěžovateli bylo doručeno usnesení Nejvyššího správního soudu, proto městský soud správně postupoval podle § 47 odst. 3 o. ř. s. Vzhledem k tomu, že na adrese stěžovatele nebyl nikdo, kdo by byl oprávněn za právnickou osobu písemnost přijmout, doručující orgán písemnost uložil. Protože uložená písemnost nebyla vyzvednuta do tří dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl (§ 50c odst. 4 o. s. ř.). Městský soud proto správně dovodil, že pokud byla písemnost uložena dne 15. 7. 2003, lhůta tří dnů skončila dne 18. 7. 2003 a od tohoto dne počala stěžovateli běžet lhůta jednoho měsíce k podání žaloby u příslušného soudu. Stěžovatel měl tedy žalobu podat nejpozději dne 18. 8. 2003, pokud tak učinil až dne 21. 8. 2003, byla žaloba podána opožděně a městský soud správně z uvedeného důvodu žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K námitce stěžovatele, že ve spisu není žádný důkaz o tom, že by adresát písemnosti byl vhodným způsobem vyzván, lze uvést, že se adresát o uložení písemnosti nedozvěděl, nemá vliv na den doručení písemnosti. V daném případě si stěžovatel písemnost vyzvedl šestý den od jejího uložení, je tedy zřejmé, že musel obdržet výzvu o vyzvednutí uložené písemnosti.

Závěrem lze podotknout, že přestože byl stěžovatel v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2003, č. j. 6 A 14/2001 - 27, poučen, že může ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení podat žalobu k soudu příslušnému podle § 249 a § 250 o. s. ř., přesto v rozporu s daným poučením nepodal žalobu u příslušného soudu ale u soudu působícího ve správním soudnictví.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s., neboť ji neshledal důvodnou.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že úspěšnému žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu